Μετάλογος και Πρόλογος για τον Πέτρο Πολυχρόνη

Όταν μιλάει κάποιος για το νόημα, το όνειρο, το όραμα που αφορά το μέλλον - αξιοποιώντας το παρελθόν - τρέφει το παρόν, μιλάει για ένα αναδυόμενο *γίγνεσθαι*, για μια σπειροειδή ανέλιξη που η *φιλότης* και το *νεῖκος*, όπως θα μας έλεγε ο Εμπεδοκλής, διαδέχονται η μια το άλλο. Έτσι και εμάς η φιλότης μάς φέρνει κοντά μεταξύ μας και κοντά με τον Πέτρο Πολυχρόνη γι' αυτό το αφιέρωμα. Θα ακολουθήσουν και πάλι οι αποκεντρωτικές δυνάμεις, που όμως θα μας απομακρύνουν πλουσιότερους μέσα από τη συνάντηση αυτή και τον διάλογό μας, για να ξανασυναντηθούμε πάλι μαζί, με ποικίλους τρόπους, σε αυτό το (συν) υφαινόμενο πολυπυρηνικό δίκτυο, που ήταν το όνειρο του Πέτρου και είμαι σίγουρος και δικό μας.

Όταν μετά την απώλεια του πατέρα μου κλάδευα ένα κλήμα, πλησίασε ένας φίλος του και με συμβούλεψε πόσα μάτια να αφήνω αν θέλω καρπό παρά φύλλωμα. Μέσα μου ένιωσα να ζωντανεύει ο πατέρας μου. Την επόμενη μέρα της κηδείας της μητέρας μου, που έφυγε πρόσφατα και μετά τον ενταφιασμό της στη μάνα-γη, με μερικά από τα δισέγγονα που την συνόδευσαν μέχρι τέλους, σπείραμε και φυτέψαμε σε οργωμένη γη, νέα ζωή προς καλλιέργεια. Εχθές, στο Σεμινάριο Θεραπείας Οικογένειας, σε μια προσομοίωση με μια οικογένεια, συνέλαβα τον εαυτό μου να δουλεύει - κυρίως με τον 11χρονο γιο της οικογένειας - με τρόπο που θύμιζε τον *δικό του* τρόπο.

Τα 20 τελευταία χρόνια, με τον Πέτρο, ως μέλη της ίδιας Εκπαιδευτικής - Θεραπευτικής ομάδας, είχαμε βιώσει έντονα τι εννοούσαν ο William James και ο Mikhail Bakhtin αναφερόμενοι σε *internal και external Ego*. Όταν φεύγει ένας καρδιακός φίλος και αγαπητός συνάδελφος, με τον οποίο δεν χρειαζόμασταν ενδιάμεσο μεταφραστή, φαίνεται ότι οδηγείσαι να ζεις μια νέα διαλογική ζωή με τους *εσωτερικευμένους άλλους* κι αυτοί να ζουν μέσα από σένα. Ιδιαίτερα όταν καλείσαι να αναλάβεις ευθύνες που μέχρι πρότινος είχε αυτός, νιώθεις τη συντρόφευση του ίδιου και της κοινότητας της οποίας είστε και οι δύο μέλη.

Όλοι οι συμμετέχοντες σε αυτό το τεύχος του - πάντα φιλόξενου - ΜΕΤΑΛΟΓΟΥ, δάσκαλοι, μαθητές, συνάδελφοι, φίλοι, συνοδοιπόροι, τον κρατάνε ζωντανό με **νέους προλόγους** και με αυτό τον τρόπο συνεχίζει να παραμένει ανοιχτός ο διάλογος.

Η Κυριακή, πιστή σύντροφος και συμπληρωματικό Εγώ του, είναι παρούσα και σε αυτό το έργο της δημιουργίας αυτού του ειδικού τεύχους του ΜΕΤΑΛΟΓΟΥ. Το κάλεσμά της να γράψω «έστω μια σελίδα», γνωρίζοντας πόσο με δυσκολεύει ο ισχυρός συγκινησιακός δεσμός φιλίας, αγάπης και συνεργασίας στους πολλαπλούς ρόλους που είχαμε αναπτύξει 40 σχεδόν χρόνια τώρα, με βρήκε ανοιχτό μετά και από άλλες απώλειες αγαπημένων που ακολούθησαν την δική του απώλεια. Με βρήκε ωστόσο και ανοιχτό στην ώθηση να είμαστε παρόντες πιο κοντά με τους ζωντανούς, αντλώντας κάτι από τον δικό του ανεπανάληπτο τρόπο δέσμευσης σε μια ζωή με νόημα και προσφορά που αυθεντικά κατέγραψαν και οι μαθητές του σε κείμενα που κατέθεσαν ως ελάχιστη τιμή για τον δάσκαλό τους.

Από πού να ξεκινήσω; Να θυμηθώ τις ιερές γι' αυτόν έννοιες της Αυτοποίησης, της Συμπληρωματικότητας, της Συνεξέλιξης, της Ελευθερίας, της ζωής με Νόημα και Αξίες, της Αυτονομίας μέσα από την Αλληλεξάρτηση και για την Αλληλεξάρτηση (και πάει λέγοντας), της δημιουργίας πολυπυρηνικών δικτύων κοινοτήτων ή κυρίως τις πράξεις του, που αποδείκνυαν την πλήρη δέσμευσή του με αξιοθαύμαστη υπευθυνότητα στις δραστηριότητες που ενσαρκώνουν αυτές τις ιδέες.

Μακριά από αυτόν οι ιδεολογισμοί κάθε τύπου αλλά και οι άκαρπες συγκρούσεις, με το σχετικό κόστος που ήταν διαθέσιμος να πληρώνει για την υλοποίηση των ιδεών αυτών. Ιδεών που πήγαζαν από βιώματα βαθιά, εμπειρίες ζωής και ίσως εγγενή χαρίσματα.

Κύρια έγνοια του ήταν η συνέχιση του έργου του αλλά και των Δασκάλων μας, όχι πια μόνο ως ευθύνη της πρώτης ομάδας - των πέντε της Συμβουλευτικής Επιστημονικής Ομάδας του ΑΚΜΑ - μαζί με τη Μίνα, τον Γιώργο και την Κυριακή αλλά και με νεότερους συναδέλφους. Οι συνάδελφοι και συνεργάτες αυτοί, δύο και τριών γενιών μετά από μας, που αναδεικνύονται στον αγώνα της ζωής των κοινοτήτων εκτός του ΑΚΜΑ (χωρίς και) επανέρχονται να το μπολιάσουν με καινοτόμες δραστηριότητες σ' ένα κόσμο που αλλάζει με ρυθμούς που μας κάνουν να μην προλαβαίνουμε συχνά να έχουμε τις δημιουργικές προσαρμογές που θα θέλαμε.

Τον Πέτρο τον κρατάμε ζωντανό μέσα μας, μέσα από την υπηρέτηση του νοήματος ζωής και των αξιών για τα οποία αφιέρωσε τη ζωή του.

Διονύσιος Λ. Σακκάς

Ψυχίατρος – Ψυχοθεραπευτής

Διευθυντής Α.Κ.Μ.Α.